

Во времето кога́то сме при трапéзата, не трéба да се чéшеме поглавáта си, нитò да плiуваме, и́ ко́акото è възмòжно да не кáшлæме, нитò да се ðуcбiкнóваме. Ъко ли нi принóдитъ нóждата, тогдà трéба да ðбратiме главáта си мáлкò на странà, тосъ внимáниè да не досáгниетъ кзрпата ни до трапéзниятъ плáтокъ : Ъ кога́то кáшлæме трéба да держiме кзрпата ни, и́ли платóкотъ предъ ðуcтáта си.

Тосъ платóкотъ трéба да ðтрьiваме тóкмò ðуcтныте, но не ðчiте и́ли лицéто, и́ нóждно è да пáзиме да не кáпнетъ ð гóре мò вiно и́ли польiвка, и́ли дрóго нiщо коéто бы можáло да замáритъ платóкотъ. Чесò рáди нитò пёрстите ни, кога́то са ðумáзани трéба да ðтрьiваме въ нéго, но въ èдинъ кòсокъ хлæва, кóйтò пóслæ да полóжиме въ паничката ни :

При трапéзата не трéба никогдà да воспóминаваме рáботы невéсeлы и́ меланхолически : à наипáче гнóсны, нитò да наченáваме любопрéниá, нитò да поношáваме и́ли да се порóгáваме нíкомò, àко ще бы́ и на сáмыте послóжители,